

GEOMETRIA DEL SILENZIO - GEOMETRIO DE SILENTO

Verkis Marco Milone
Elitaligis Amerigo Iannacone

I

Sapevo benissimo che
non era importante, ma provai ugualmente
una gran tristezza. Presi a cantare
tanto per fare qualcosa. Mi fece sentire
meglio, non piú depresso
Continuavo a non capire le persone
che mi stavano intorno. Ero confuso
e tanto inappagato

I

Mi tre bone sciis, ke
ne estis grave, sed same mi sentis
grandan tristecon. Por ion fari
mi ekis kanti. Tio sentigis min
farti plibone, ne plu deprimita
Mi daŭre ne comprenadis la personojn
kiuj estis ĉirkaŭ mi. Mi estis konfuzita
kaj tute nekontentigita

II

Non rispondesti tu, e cosí riattaccai
Avrei dovuto almeno
domandare di te, proprio non me la sentii
Parlare al telefono
non è mai stata la mia passione

II

Ne vi respondis, kaj tiel mi rekroĉis
Mi estus devanta almenaŭ
demandi pri vi, sed mi tute ne emis
Paroli per la telefono
neniam estis mia pasio

III

Avevi la bocca
aperta, eri così buffa. *Lo sai*, sei davvero
brutta quando dormi. Eppure, anche la notte
vedevo qualcosa in te, che cosa l'ho dimenticato
Non ho nulla da ridire su di noi, ma certe sere
ti ucciderei

III

Vi havis la buŝon
malfermitan, vi estis tiel ridiga. Vi estas vere
malbela kiam vi dormas. Tamen eĉ nokte
mi vidadis ion en vi, kion mi forgesis
Mi havas nenion por diri pri ni, sed iujn vesperojn
mi mortigus vin

IV

Ero bagnato fradicio, ma non importava
Mi sentivo felice, non so dire perché
Fame non ne avevo

IV

Mi estis ĝismedole malseka, sed tio ne gravis
Mi min sentis feliĉa, mi ne scias diri kial
Mi ne estis malsata

V

Un mistero, le parole che portano
un giorno di pioggia. Un tono di depressione,
come l'anima. Venti inerti che trasportano
un sogno, un sentimento soave
per chi l'ascolta

V

Mistero, la vortoj kiuj portas
pluvan tagon. Depresia tono,
kiel l' animo. Inertaj ventoj transportantaj
revon, mildan senton
por kiu ĝin aŭskultas

VI

Mi odi, il tuo cuore
sanguina. Ritorna a quel momento, ricorda
le emozioni, oppure ritirati e non muoverti più

VI

Vi malamas min, via koro
sangas. Reiru al tiu momento, memoru
la emociojn, aŭ retiriĝu kaj ne moviĝu plu

VII

Non sapevo
quanto potesse essere profonda la tristezza
Mi stanno uccidendo
lentamente. Alla fermata dell'autobus
un signore, come impazzito, ha bloccato
le automobili che passavano. Arrestarlo
non ha placato il mio animo
turbato. Mi sono disgregato
come se l'aria fosse esplosa

VII

Mi ne sciis
kiom povus esti profunda la tristeco
Oni malrapide
mortigadas min. Ĉe la busstacio
sinjoro, kvazaŭ freneziĝinta, blokis
la aŭtomobilojn kiuj pasis. Lia aresto
ne kvitigis mian malkvietan
animon. Mi disiĝis
kvazaŭ la aero estus eksplodinta

VIII

Occhi
mutevoli, dopo un lungo silenzio
come parole distaccate di una persona
amata, allontanata, forse ormai morta
È giusto che vacillino
dopo un'aspra, sciocca lotta, nata
per ragioni tanto futili, quanto dimenticate

VIII

Okuloj
ŝanĝiĝemaj, post longa silento
kvazaŭ senemociaj vortoj de persono
amata, forigita, eble nun mortinta
Estas ĝuste, ke ŝanceliĝu
post kruda, stulta lukto, naskita
pro kialoj tiom bagatelaj, kiom forgesitaj

IX

Adesso sapete
come abbia alterato il fluire del tempo. Ordinatemi
di divampare, e risorgerò
come luce ostile di una lampada velata

IX

Nun vi scias
kiel mi aliigis la fluadon de l' tempo. Ordonu
al mi ekflami, kaj mi resurektos
kiel malamika lumo de vualita lampo

X

Da ragazzo, ogni giorno
ero solito uscire, passeggiare
per i viali alberati. Nessuna gioia
più grande di un sole vigoroso. Oggi non più,
dobbiamo dividerci, sí, dividerci
perché loro m'impongono di tacere. Anche sotto tortura
non dimenticherò, e se imprigionato
da leggi ingiuste, mi abbandonerò all'immaginazione

X

Ĉiutage, kiam mi estis knabo,
mi kutimis eliri, promeni
laŭ la arbaleoj. Neniu ĝojo
pli granda ol fortika suno. Hodiaŭ ne plu,
ni devas disiĝi, ja, disiĝi
ĉar oni trudas al mi silenti. Eĉ torturota
mi ne forgesos, kaj se enprizonigota

de maljustaj leĝoj, mi min fordonos al la imagpovo

XI

Forse spreco il fiato
a parlare con voi, a spiegare
quali sentimenti mi portarono sul campo di guerra
Non fu il dovere patriottico, bensí un impulso
di odio solitario. Non sopportavo di giacere tra uomini
ignoranti che avrebbero devastato il mondo
La bellezza e l'innocenza non hanno
nemico piú grande del tempo

XI

Verŝajne mi malŝparas mian spiron
parolante kun vi, klarigante
kiaj sentoj min puŝis en la batalkampon
Ne temis pri patruja devo, sed ja impulso
de soleca malamo. Mi ne toleris kuŝi inter stultaj
homoj kiuj estis disrabontaj la mondon
La beleco kaj la senkulpeco ne havas
malamikon pli grandan ol la tempo

XII

Parlavamo e facevamo l'amore
in silenzio. Ci conoscevamo sin dall'infanzia
Ricordi la prima volta. Era una festa,
alcuni bevevano whisky, altri fumavano
marijuana, i nostri corpi si sfregavano
selvaggiamente, ebbri per le luci soffuse
La notte lascio la finestra
aperta, e tu sgattaiolavi
nella mia camera, senza maglietta

XII

Ni paroladis kaj amoris
silente. Ni konis nin ekde l' infaneco
Ĉu vi memoras la unuan fojon? Estis festo,
iuj trinkadis viskion, aliaj fumadis
mariĥuanon, niaj korpoj sin frotis

sovaĝe, ebriaj pro la vualitaj lumoj
Nokte mi lasadis malfermita la fenestron,
kaj vi kaŝglitis
en mian ĉambron, sen ĉemizo

XIII

Ogni martedì, vado a lezione
di scacchi, conduco un assalto
contro l'arocco del re, e come si fanno le ventidue
la vita perde importanza. Non esistono soldi sufficienti
per appagare le mie insoddisfazioni. Vago per la città,
mangio il kebab e vedo migliaia
di case vuote. Per strada, coppie che passeggiano,
sembrano spensierate, fingono.
Ristagna l'odore
di una fanciullezza dimenticata, respiro
profondamente e inalo l'odore della miseria

XIII

Ĉiun mardon, mi iras sekvi
ŝaklecionon, mi sturmas
reĝan arokon, kaj kiam fariĝas la dudekdua horo
la vivo perdas sian gravecon. Ne ekzistas mono sufiĉa
por kontentigi miajn malkvietojn. Mi vagas tra la urbo,
manĝas la *kebab*-on kaj vidas milojn
da malplenaj domoj. En la strato, gefianĉaj paroj kiuj promenas,
ili ŝajnas senzorgaj, ili simulas.
Stagnas la odoro
de forgesita infaneco, mi spiras
plenspulme kaj inhalas l' odoron de l' mizero

XIV

Tarda notte. Nessuno ha fretta, tranne
il vento. Scuote il collo, si asciuga
deluso, s'agita furioso. Si sentono ancora
voci di giovani donne quiete, il tintinnio di tacchi
appuntiti, e colli
spezzati di bottiglie di birra. Si ritira
come deluso, e sparge
la polvere nelle mansarde delle buie case

XIV

Tarda notte. Nessuno ha fretta, tranne
il vento. Scuote il collo, si asciuga
deluso, s'agita furioso. Si sentono ancora
voci di giovani donne quiete, il tintinnio di tacchi
appuntiti, e colli
spezzati di bottiglie di birra. Si ritira
come deluso, e sparge
la polvere nelle mansarde delle buie case

XV

E diceva di sí, e diceva di no, non sapeva
quel che voleva. Non voleva
andare in posti in cui
non era mai stata. Aveva
paura di quel che non conosceva. Credeva
di conoscere il mondo, ma invero lei viveva
nell'oscurità

XV

Kaj ŝi jesis, kaj ŝi neis, ŝi ne sciis
kion ŝi volis. Ŝi ne volis
iri en lokojn kie
neniam antaŭe ŝi estis. Ŝi timis
kion ŝi ne konis. Ŝi pensis
koni la mondon, sed male ŝi vivis
en la mallumo

XVI

Amo la mia città. Non puoi
uscire di casa. Trovi ovunque
sterco di cavallo e bottiglie rotte, gli autobus
non funzionano, la metropolitana
un'utopia, la natura
un ricordo. Resti
attonito e consumi
le giornate, davanti a un bicchiere di vino
Ma è la mia città

XVI

Mi amas mian urbon. Vi ne povas
eliri el hejmo. Vi trovas kien ajn
ĉevalan fekaĵon kaj rompitaĵn botelojn, la aŭtobusoj

ne funkcias, la metropolitano
estas utopio, la naturo
memoro. Vi restas
ŝokita kaj konsumas
la tagojn, antŭ glaso da vino
Sed ĝi estas mia urbo

XVII

Sei inerte perché
sono loro a comandare, gli uomini senza volto
Non hanno paura, non vivo crisi, non sapranno mai
chi sono. Tu hai libertà di pensiero, sei libero
nell'agire, ma nessuno ti ascolterà

XVII

Vi estas inerta ĉar
regas ja ili, la senvizaĝaj homoj
Ili ne timas, ne vivas krizojn, neniam scios
kiujn ili estas. Vi havas pensliberon, vi estas libera
agi, sed neniu aŭskultos vin

XVIII

Vado
di qua, vado
di là,
vago per la città e trovo solamente
puttane per le strade del mondo. Se è tutta un'allegoria
l'immagine della propria assenza, che cosa dovrei sentire
se non le voci segrete della natura

XVIII

Mi iras
ĉi tien, mi iras
tien,
mi vagas tra la urbo kaj trovas nur
putinojn en la vojoj de l' mondo. Se estas nur alegorio
la imago de malĉeesto, kion mi devus aŭdi
se ne la sekretajn voĉojn de la naturo?

XIX

Se il destino è solamente
l'orizzonte che si staglia, soffocato
dalle proprie parole, lo attraverserò
M'imbarcherò su zattere di silenzio, e navigherò tra
isole di lettere. E se la luce
diventerà nebulosa, passo dopo passo
avanzherò
fino a quando non cadrò nell'oscurità

XIX

Se la destino estas nur
la horizonto kiu kuŝas, sufokita
de la vortoj, mi ĝin trauros
Mi enŝipiĝos sur silentflosoj kaj naĝos inter
literinsuloj. Kaj se la lumo
iĝos nebula, paŝo post paŝo
mi antaŭeniros
ĝis kiam mi ne falos en la mallumon

XX

Quel che ho fatto è come
un lungo applauso. Se lo vedi,
non lo senti. Se lo senti,
è già finito. Le mani s'inclinano e
tornano com'erano. E' tutto così inutile.
Ho tanto poco da perdere, tanto poco da guadagnare

XX

Tio kion mi faris estas kiel
longa aplaŭdo. Se oni ĝin vidas,
ne aŭdas ĝin. Se oni aŭdas ĝin,
ĝi jam finiĝis. La manoj kliniĝas
kaj reiĝas kiel ili estis. Ĉio estas tiel senutila
Mi havas tiom malmulton por perdi, tion malmulton por gajni

XXI

Non ha nulla a che vedere con te, è soltanto
una vecchia storia, e tu
non sai più raccontarla. Domani
scriverai un nuovo racconto, e i vecchi
si aduneranno intorno a te, proprio come un tempo

XXI

Mi havas nenion komunan kun vi, temas nur
pri malnova historio, kaj vi
ne kapablas plu rakonti ĝin. Morgaŭ
vi verkos novan rakonton, kaj la maljunuloj
ariĝos ĉirkaŭ vi, ĝuste kiel foje

XXII

Mi sono stancato
di fare la carità. Ho passato la giornata
alle poste. Ho vissuto
senza virtù, come fossi matto.
Per non so quanti anni, la mia tragedia
era nota a tutti e nessuno
si avvicinava, nessuno offriva aiuto
Adesso mi sono stancato e
ho gridato
aiuto

XXII

Mi laciĝis
almozdoni. Mi pasigis la tagon
en poŝtoficejo. Mi vivis
senvirte, kvazaŭ mi estus freneza.
Dum nenombreblaj jaroj, mian tragedion
konis ĉiuj kaj neniuj
alproksimiĝis, neniuj donis sian helpon
Nun mi laciĝis kaj
mi kriis
helpon

XXIII

Ho cercato su internet
falsi idoli da venerare. Ho creduto
di trovarli, mi sbagliavo. Sono uscito
di casa, e ho vagato
per giorni e giorni finché
mi sono accasciato per terra

XXIII

Mi serĉis en interreto
falsajn idolojn por veneri. Mi kredis
povi trovi ilin, sed mi eraris. Mi eliris
el mia hejmo, kaj vagis
dum tagoj kaj tagoj ĝis kiam
mi sinkis teren